

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **Ing. J. Ch., Ph.D.**, zast. JUDr. Martinem Macháčem, advokátem se sídlem náměstí Svobody 702/9, Brno, proti žalovanému: **Nejvyšší státní tajemník**, se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2023, MV-66610-12/SR-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2024, č. j. 18 Ad 11/2023-140,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem projednávané věci je výhradně posouzení, zda byly naplněny důvody pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

I.a Dosavadní průběh správních řízení

[2] Rozhodnutím státního tajemníka v Ministerstvu zahraničních věcí (dále jen „MZV“) ze dne 9. 10. 2018, č. j. 454168/2018-OSPV, byla žalobkyně se svým souhlasem (Dohoda o době vyslání a o úhradě nákladů souvisejících s vysláním k výkonu služby v zahraničí ze dne 8. 10. 2018, č. j. 454091/2018-OSPV) vyslána k dlouhodobému výkonu služby v zahraničí na 4 roky jako zástupkyně velvyslance na Velvyslanectví České republiky v Rabatu, a to od 11. 10. 2018, nejdéle do 31. 12. 2022.

[3] Rozhodnutím státního tajemníka v MZV ze dne 9. 12. 2019, č. j. 453605/2019-OSPV, byla žalobkyně ode dne 16. 12. 2019 podle § 36 odst. 1 zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě a o změně některých zákonů (zákon o zahraniční službě), ve znění pozdějších předpisů, zařazena na překlenovací služební místo DZ.7018 – dočasné zařazení v MZV po ukončení vyslání do zahraničí (došlo k jejímu převedení ze služebního místa v Maroku zpět do České republiky). Státní tajemník v MZV zároveň žalobkyni určil plat. Uvedené rozhodnutí žalobkyně po opakovaných žádostech a urgencích obdržela dne 9. 1. 2020. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 1. 2020, jelikož proti němu nepodala odvolání.

[4] Žalobkyně podala v únoru 2022 návrh na obnovu řízení, který byl rozhodnutím ze dne 15. 3. 2022, č. j. 446259-2/2022-OSPV, zamítnut, a to převážně z důvodu, že skutečnosti a důkazy, o něž svůj návrh opřela, jí byly známy delší dobu (ani proti tomuto rozhodnutí žalobkyně nepodala odvolání). Obnovu řízení navrhla znovu podáním ze dne 8. 12. 2022, i tuto žádost však služební orgán rozhodnutím ze dne 19. 1. 2023, č. j. 453632-2/2022-OSPV, zamítl. Služební orgán svou argumentaci uvedl odkazem na pořad *Zábady Josefa Klímy: Stíny nad vízy z Maroka* ze dne 20. 11. 2020, ve kterém žalobkyně vystupovala a v němž byly popisovány skutečnosti jí uváděné s tím, že sama v návrhu zmínila, že je tvrdila i v dřívějších podáních v souvislosti s dalšími řízeními ve věcech služby. Uzavřel, že žalobkyně nepředložila žádné dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které nemohla v tomto řízení uplatnit, a dále o jejichž existenci by se zároveň dozvěděla ve lhůtě 3 měsíců před podáním návrhu a jež by současně odůvodňovaly jiné řešení ukončení vyslání k výkonu služby v Maroku a s tím související zařazení na překlenovací místo. Zároveň neshledal ani důvody k zahájení řízení z moci úřední.

[5] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí ze dne 19. 1. 2023 potvrdil. Ztotožnil se se závěry služebního orgánu, dále zdůraznil, že argumentace v odvolání původní návrh nepřipustně rozšiřuje. Řadu později předkládaných podkladů měla žalobkyně k dispozici již v době původního řízení, resp. jí byly známy po delší dobu (stejně skutečnosti uváděla již v prvním návrhu na obnovu řízení). Některé další podklady naopak vznikly až po právní moci původního rozhodnutí. Dne 27. 1. 2023 zároveň došlo k uplynutí tříleté objektivní lhůty k podání návrhu, resp. k předložení skutečností a důkazů, všechny pozdější podklady jsou proto nepřipustné i z tohoto důvodu.

[6] Žalobkyně byla v mezidobí nejprve rozhodnutím služebních orgánů zařazena mimo výkon služby, posléze služební orgány rozhodly o ukončení služebního poměru.

I.b Napadený rozsudek

[7] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou městský soud zamítl jako nedůvodnou. Městský soud se nejprve zabýval otázkou včasnosti žaloby, jelikož žalobkyně brojila proti datu oznámení výzvy k vyzvednutí zásilky – napadeného rozhodnutí. Soud dospěl k závěru, že žalobkyně unesla břemeno tvrzení i důkazní, tedy účinně zpochybnila údaje na doručence. Tím pádem zpochybnila i okamžik rozhodný pro počátek běhu lhůty pro nastoupení tzv. fikce doručení. Městský soud proto v pochybnostech upřednostnil přístup žalobkyně k soudu a žalobu věcně projednal.

pokračování

[8] Městský soud zdůraznil povahu obnovy řízení, její smysl a podmínky. Dále k první žalobní námitce konstatoval, že v projednávané věci není oprávněn zpětně posuzovat okolnosti, které vedly k odvolání žalobkyně zpět do České republiky a k jejímu zařazení na překlenovací místo. Nepřísluší mu ani hodnotit zákonnost takového postupu, jakož i zkoumání poměrů na velvyslanectví v Rabatu. Tyto skutečnosti měla žalobkyně uplatnit v původním řízení, popřípadě cestou řádného opravného prostředku. Uvedené otázky by mohly být relevantní toliko z hlediska vyhodnocení, zda by nově předložené skutečnosti a důkazy mohly vést k jinému závěru. K jejich hodnocení však nepřistoupil, jelikož neshledal naplnění formální podmínky obnovy řízení.

[9] Vzhledem k objektivní i subjektivní lhůtě pro podání návrhu na obnovu řízení, ale i pro předložení nových skutečností a důkazů, městský soud nepřihlížel ke skutečnostem a důkazům předloženým po uplynutí objektivní lhůty (bod 37. napadeného rozsudku). Městský soud nezpochybil, jak namítala žalobkyně, že by nemohla brojit proti argumentaci prvostupňového správního orgánu, v takovém případě však může předkládat tvrzení a důkazy jen ohledně naplnění podmínek pro obnovu řízení.

[10] Zabýval se i včasností podkladů předložených společně s návrhem na obnovu řízení. Konstatoval přitom, že se žalobkyně musela o řadě podkladů dozvědět již dříve, a tedy je předložila po uplynutí subjektivní lhůty. Městský soud taktéž shledal nepřijatelnými další podklady, jelikož vznikly až po vydání původního rozhodnutí (bod 38. napadeného rozsudku).

[11] Městský soud nepřisvědčil ani obecné námitce, že správní orgány hodnotily nově tvrzené a předložené podklady nesprávně a nezabývaly se jejich dopady na důvodnost a zákonnost původního rozhodnutí. Znovu zdůraznil, že v případě řízení o povolení obnovy řízení nepřezkoumávají věcnou správnost původního rozhodnutí, nýbrž se zabývají možným jiným hodnocením skutkového stavu.

[12] Ve vztahu ke zprávě o činnosti A. B. a mediální skupiny Al-Molahidon soud dovodil, že i tento dokument předložila žalobkyně opožděně a je nepřijatelný. Stejně tak neshledal přípustnými ani nahrávky žalobkyní označované jako nahrávky královského paláce, respektive královské policie, a fotografie (bod 42. napadeného rozsudku). O těchto žalobkyně hovořila již v první žádosti o obnovu řízení, navíc je v nynějším řízení o povolení obnovy předložila až v rámci odvolacího řízení. Žalobkyně ostatně zmiňuje nahrávky i v reportáži J. K. z roku 2020 a upozorňovala na ně již v řízení o žalobě proti rozhodnutí o jejím zařazení mimo výkon služby vedeném u městského soudu pod sp. zn. 14 Ad 6/2021, tedy ke dni sepsání žaloby s nimi musela být seznámena. Tvrzení žalobkyně, že nahrávky a fotografie obdržela až na podzim 2022, považoval soud za účelové a nedůvěryhodné. Žalobkyně musela o existenci určitých nahrávek a fotografií vědět nejpozději v listopadu 2021, avšak se o ně nezajímala a nevyžádala si je ihned.

[13] Městský soud i na základě uvedené reportáže ve shodě se správními orgány konstatoval, že žalobkyně měla, respektive musela mít základní povědomí o údajných nestandardnostech na velvyslanectví již v době původního řízení, potažmo v době zpracování a vysílání reportáže, přičemž mohla návrh na obnovu řízení podat dříve. Ohledně zpráv (konverzace) pana A. B. soud shledal, že tyto vznikly až po vydání původního rozhodnutí a jsou proto nepřijatelné. V případě nahrávky dvou českých občanů, aniž se soud

zabýval okolnostmi jejího vzniku, dospěl k závěru, že neobsahuje žádné konkrétní poznatky k působení žalobkyně a k možnému odvetnému postupu vůči ní. Nad to se v nahrávce objevují skutečnosti, které se nevymykají podezřením vzneseným již v reportáži J. K..

[14] Závěrem městský soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgány měly zahájit obnovu řízení z moci úřední, jelikož správním soudům nepřísluší určovat, zda existovala povinnost správních orgánů takto postupovat.

II. Obsah kasační stížnosti a další podání účastníků řízení

[15] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, že nesplnila podmínky pro povolení obnovy řízení. Tvrdí, že soud rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť neprovedl jí navržené důkazy, zejména výsledky svědků. Tím podle stěžovatelky porušil její právo na spravedlivý proces.

[17] Stěžovatelka je přesvědčena, že nové skutečnosti a důkazy existovaly již v době původního rozhodnutí a předložila je včas. Odvetný charakter svého přeznění na překlenovací místo a následného odvolání z Maroka spojuje se svým oznámením, kterým poukázala na podezření z protiprávního nakládání s vízy na velvyslanectví. Městský soud ji měl poučit o nutnosti doplnit tvrzení, k tomu však nepřistoupil, neučinil tak ani na jednání konaném dne 16. 12. 2024. Dále neprovedl dokazování stran včasnosti nových skutečností a důkazů a opominul i její sdělení, že část podkladů zamýšlela předložit až na výzvu soudu. Stěžovatelka ospravedlňuje bezodkladné nepředložení nahrávek prioritou jejich překladu a přepisu.

[18] Ohledně reportáže J. K. uvádí, že reportáž vznikla bez jejího vědomí. J. K. ji pozval, aby v ní stručně vystoupila, nevěděla však s kým reportáž zpracoval a co předložil D. P., kterého měl městský soud vyslechnout. Soud nevyslechl ani J. K.

[19] Stěžovatelka dále tvrdí, že nové skutečnosti, jež uváděla ve spojitosti s tvrzeným protiprávním postupem služebního úřadu, splňují podmínky § 100 správního řádu, neboť bez nich nelze objasnit skutkový stav. Dříve je uplatnit nemohla, jelikož jí nebyly známy. Nevěděla ani o propojení víz s obchodními kontrakty. Zároveň nemohly být tyto skutečnosti známy ani služebnímu orgánu, v opačném případě by se sám dopouštěl protiprávního jednání. Stěžovatelka navíc namítá, že služební orgán měl obnovu řízení nařídit z moci úřední.

[20] Ve vztahu ke zprávě o činnosti A. B. namítá, že ji získala dne 15. 9. 2022 a v subjektivní tříměsíční lhůtě předložila. Zpráva se nacházela v knihách po předchozím konzulovi J. C. a nalezl ji J. Č. při vybalování karga osobních věcí stěžovatelky po návratu z Maroka. Stěžovatelka o jejím uložení v knihách nevěděla. K objasnění jejího nálezů a významu pro řízení navrhla výsledky svědků D. P. a J. Č., kterým však městský soud nevyhověl. Skutečnost, že zpráva není datována ani podepsána, je dle stěžovatelky běžnou

pokračování

praxí. Obsah zprávy se vztahuje k roku 2017, tedy k době ještě před příjezdem stěžovatelky do Maroka, má však význam i pro její působení v Maroku.

[21] K nahrávkám královského paláce a fotografiím namítá, že soud mylně dovodil jejich obsahové překrytí s prvním návrhem na obnovu řízení a tam označenými důkazy. Městský soud měl stěžovatelku v pochybnostech vyzvat k předložení podkladů vztahujících se k první žádosti o obnovu řízení. Městský soud chybně předpokládal, že fotografie, které předložila, jsou totožné s těmi v reportáži J. K., a když předpokládal, že stěžovatelka měla na tyto materiály odkazovat již v první žádosti o obnovu řízení. K objasnění původu podkladů mohl soud vyslechnout i J. K. Stěžovatelka opakovaně zdůrazňuje, že se na reportáži nepodílela — byla vázána mlčenlivostí — a reportáž inicioval D. P. Městský soud podle ní nezdůvodnil, z čeho vychází závěr, že tyto podklady měla již dříve. Stěžovatelka dodává, že nevěnovala fotografiím v reportáži pozornost, dle ní neměly pro obnovu řízení vypovídací hodnotu.

[22] Pokud jde o nahrávku dvou českých občanů, stěžovatelka uvádí, že o její existenci v původním řízení nevěděla; obdržela ji až dne 15. 10. 2022 od D. P., který o ní také dříve nevěděl. Stěžovatelka je přesvědčena, že skutečnosti v nahrávce uvedené jsou jí ku prospěchu a umožnily by jiné rozhodnutí. Městský soud stěžovatelku nevyzval k doplnění či upřesnění skutečností vztahujících se k obdržení a vzniku nahrávky, ani nevyslechl žádné svědky. Stěžovatelka i D. P. nemohli uvést více okolností kvůli obavám o vlastní bezpečnost. Nesouhlasí s tvrzením soudu, že o vízech hovořila již v reportáži J. K., neboť se v ní vyjádřila jen obecně. Městský soud se dle stěžovatelky nezabýval ani nahrávkou konverzace s velvyslancem, kterou pořídila na pokyn bezpečnostního ředitele J. Č. Pokud by stěžovatelka měla nahrávku k dispozici již v roce 2019, mohla by ji tehdy použít při jednání s inspekcí MZV, psycholožkou, či právě s bezpečnostním ředitelem.

[23] Stěžovatelka se ohradila proti tvrzení městského soudu, že z nahrávky je patrné, že osoby hovoří o „J. z ambasády“, avšak není z ní zřejmé, zda se jedná o stěžovatelku. Dle stěžovatelky však na velvyslanectví žádá jiná J. nepracovala. V Maroku jí navíc všichni oslovovali jménem, a nikoliv příjmením. Nejedná se ani o obecnou konverzaci, jak konstatoval městský soud. Stěžovatelka též namítá, že městský soud i služební orgány záměrně opomíjí ochranu oznamovatelů.

[24] Stěžovatelka k argumentaci městského soudu, že proti zařazení na překlenovací místo měla podat blanketní odvolání, namítá, že služební orgány zpravidla stanovují lhůtu pro odstranění vad podání velmi krátkou (do 5 dnů). V takto krátké lhůtě nebylo v jejich možnostech potřebné podklady opatřit.

[25] Městský soud neprovedl dokazování též konverzací s A. B. (komunikace prostřednictvím aplikace WhatsApp) z důvodů pochybností o původu konverzace a relevanci ve vztahu k obnově řízení. Nevyslechl ani samotného A. B., natož D. P., který zprávy obdržel. Podle stěžovatelky měl městský soud v pochybnostech ověřit identitu odesílatele zpráv, případně ji vyzvat k potvrzení identity A. B. Ačkoliv jsou zprávy z podzimu 2022, skutečnosti v nich uvedené se vztahují k letům 2019 a 2020. Stěžovatelka však o zprávách v době původního řízení nevěděla, a tedy je nemohla uplatnit. Zároveň jsou zprávy ku prospěchu stěžovatelky, neboť prokazují angažmá velvyslance v podvodných vízových aktivitách, jakož i to, že si stěžovatelka nekonstruovala lživé představy.

[26] Stěžovatelka taktéž namítá, že důvodem povolení obnovy řízení může být též skutečnost, že se důkazy provedené v původním řízení ukázaly nepravdivými. Dle ní se jedná především o důkazy od inspekce MZV a psychologů, které směřovaly k okamžitému odvolání stěžovatelky pro údajné psychické onemocnění.

[27] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout. Souhlasí se závěry městského soudu, podle něhož stěžovatelka část skutečností a důkazů uplatnila opožděně (po uplynutí subjektivní i objektivní lhůty) a část již v předchozím řízení. Dle žalovaného nejsou nové skutečnosti způsobilé změnit závěry původního řízení. Nadto stěžovatelka měla, respektive musela mít základní povědomí o možném odvetném charakteru jejího odvolání již v době původního řízení. Podmínky obnovy řízení proto nebyly splněny.

[28] Podáním ze dne 11. 4. 2025 stěžovatelka dále rozvedla kasační námitky. Na vyjádření žalovaného reagovala sama replikou, tu následně podal i její zástupce, a následně zaslala stěžovatelka soudu další podání ze dne 22. 6. 2025 a 13. 9. 2025. V nich setrvala na své předchozí argumentaci, že nové skutečnosti a důkazy předložila včas a že jsou navíc způsobilé odůvodnit jiné řešení otázky oproti původnímu řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[29] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[30] Kasační stížnost není důvodná.

[31] Nejvyšší správní soud predestírá, že účelem kasačního přezkumu není opakovat již jednou řečené, a proto lze v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení odkázat na vypořádání dané otázky krajským (městským) soudem nebo se s jeho argumentací ztotožnit (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 3. 2019, č. j. 10 Azs 30/2019-27, odst. [7], či novější ze dne 25. 10. 2022, č. j. 2 Ads 393/2020-38, odst. [19]). Kasační soud v této souvislosti poznamenává, že řádné odůvodnění rozhodnutí neznamená povinnost podrobně odpovědět na každý dílčí argument účastníka řízení, postačí proti námitkám účastníka řízení postavit vlastní argumentační celek, v jehož konkurenci námitky neobstojí (srov. nálezy ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 222/18, obdobně rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, odst. [16], nebo ze dne 30. 3. 2023, č. j. 9 As 123/2022-55, odst. [12]).

[32] Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*

pokračování

[33] Podle § 100 odst. 2 správního řádu *účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnova řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.*

[34] Podle § 100 odst. 3 správního řádu *ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.*

[35] Účelem obnovy řízení podle § 100 správního řádu je odstranit nedostatky ve skutkových zjištěních pravomocného rozhodnutí v případech, kdy tyto vady vyšly najevo až po právní moci původního rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74, č. 2144/2010 Sb. NSS, nebo novější ze dne 5. 4. 2023, č. j. 6 As 28/2022-26). Předmětem řízení o obnově naopak není přezkoumávat zákonnost a odůvodněnost původního rozhodnutí. Zákonná úprava v § 100 odst. 1 správního řádu taxativním výčtem stanoví, v jakých případech je možné o obnově řízení na žádost účastníka uvažovat. Pro aplikaci tohoto institutu je však třeba splnit následující podmínky: 1) existence pravomocného rozhodnutí ve věci, jímž bylo ukončeno řízení před správním orgánem, 2) žádost účastníka, 3) zákonem stanovené důvody obnovy řízení, 4) zachování lhůt podle § 100 odst. 2 správního řádu, a 5) „objevené skutečnosti“, které mohou odůvodňovat jiné řešení rozhodované otázky. Všechny tyto podmínky musí být splněny současně a nesplnění, byť i jediné z nich, vylučuje možnost rozhodnout o obnově řízení (viz rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2021, č. j. 9 As 266/2020-41).

[36] Řízení lze obnovit tehdy, pokud vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Musí se jednat o skutečnosti neznámé správnímu orgánu i účastníkům řízení, jež musely existovat již před právní mocí rozhodnutí, a účastník je nemohl bez vlastního zavinění uplatnit. K povolení obnovy řízení přitom může dojít pouze, pokud nové důkazy či skutečnosti mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení. Slovní spojení „dříve neznámá skutečnost“ nelze chápat subjektivně jako skutečnost neznámou pouze tomu, kdo obnovu řízení navrhuje, ale v objektivním smyslu jako skutečnost, kterou účastník správního řízení bez svého zavinění znát nemohl a nemohl ji v původním řízení uplatnit (k tomu viz rozsudky NSS ze dne 30. 9. 2003, č. j. 6 A 63/2002-40, ze dne 23. 8. 2005, č. j. 5 A 127/2002-42, ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010-113, či ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 130/2012-29). Žadatel má povinnost současně se žádostí o obnovu řízení doložit (nebo alespoň konkrétně označit) skutečnosti nebo důkazy, z nichž lze bezpečně seznat skutková zjištění, o něž se opírá jeho žádost. Přípustnost obnovy řízení je nutné vykládat restriktivně, jelikož povolením obnovy řízení dochází k prolomení principu závaznosti a nezměnitelnosti pravomocného správního rozhodnutí, což je obecně nežádoucí jev vzhledem k právní jistotě jeho adresátů (srov. nálezy ÚS ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. III. ÚS 3386/09, ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 216/18, či usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Afs 51/2006-58, nebo rozsudky NSS ze dne 20. 11. 2014, č. j. 10 As 76/2014-44, a ze dne 28. 11. 2018, č. j. 4 As 294/2018-31).

[37] V projednávané věci je sporné naplnění podmínky zachování objektivní a subjektivní lhůty (§ 100 odst. 2 správního řádu). Zákon totiž stanoví časové limity, ve kterých lze návrh na obnovu řízení podat. Návrh na obnovu řízení může účastník řízení podat ve lhůtě tří měsíců od okamžiku, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl (subjektivní lhůta) a do tří let od právní moci daného rozhodnutí (objektivní lhůta). Obě lhůty musejí být dodrženy současně. Objektivní lhůta je pevně vymezená a začíná plynout od objektivně určitého časového okamžiku, kterým je právní moc správního rozhodnutí. Naproti tomu subjektivní lhůta není závislá na žádné objektivní skutečnosti (jakou je právní moc), nýbrž pouze na vědomosti účastníka řízení o skutečnostech a důkazech, které jsou pro obnovu řízení dle zákona zásadní (viz rozsudky NSS ze dne 25. 4. 2013, č. j. 2 As 7/2012-35, a ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Azs 406/2017-32). Uvedené lhůty se aplikují nejenom na podání žádosti, ale i na předložení (potažmo jejich označení) nových skutečností a důkazů (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2020, č. j. 7 As 287/2019-166, odst. [63]).

[38] Nejvyšší správní soud proto na základě uvedených východisek shledal, že městský soud správně nepřihlížel k novým skutečnostem a důkazům předloženým až po uplynutí tříleté objektivní lhůty, tj. po 27. 1. 2023 (viz bod 37. napadeného rozsudku).

[39] Ve vztahu ke zprávě o činnosti pana A. B. a mediální skupiny Al-Molahidon se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem městského soudu, že se jedná o opožděně předložený dokument, který je tak nepřipustný. Jakkoliv nelze souhlasit s argumentací městského soudu, dle které je tvrzení stěžovatelky, že předmětná zpráva se nacházela ve věcech jejího předchůdce J. C., že neměla dostatek času k zabalení všech věcí před svým návratem zpět a že zprávu objevila až při vybalování věcí z karga osobních věcí, účelové a nevěrohodné, na závěru o opožděném předložení dokumentu toto dílčí nesprávné posouzení nic nemění. Městský soud naopak správně uvedl, že stěžovatelka musela mít základní povědomí o aktivitách A. B. již v roce 2019, což sama tvrdí v doplnění odvolání ze dne 10. 3. 2023, navíc o těchto skutečnostech komunikovala i s panem J. C. v březnu 2020 (viz str. 12 a 13 doplnění odvolání). Sledování pana A. B. potvrdila stěžovatelka i v replice (str. 5 repliky na č. l. 122 spisu městského soudu). Za této situace a na podkladě těchto skutečností tak ob stojí závěr městského soudu o opožděném, a tedy nepřipustném předložení uvedené zprávy.

[40] Dle Nejvyššího správního soudu posoudil městský soud správně též otázku přípustnosti nových skutečností a důkazů (nahrávky královského paláce, fotografie a s nimi související reportáž J. K.). Jak již kasační soud konstatoval výše a činí tak opakovaně, stěžovatelka sice předkládá dle ní nové skutečnosti a důkazy, avšak základní povědomí o nestandardních postupech při vyřizování žádostí o víza na velvyslanectví, jakož i o potenciálním odvetném charakteru jejího odvolání zpět, musela mít nejpozději v době po odvysílání reportáže.

[41] Ačkoliv stěžovatelka tvrdí, že se na zpracování reportáže nepodílela, městský soud správně identifikoval, že v ní vystupuje a obecně hovoří o obcházení účelu víz, navíc na reportáž odkazovala v žalobě, o níž městský soud vedl řízení pod sp. zn. 14 Ad 6/2021. Nejpozději ke dni podání žaloby (14. 5. 2021) v posledně uvedené věci tak musela být s obsahem reportáže skutečně seznámena. Kasační soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že v případě některých nahrávek (zejména X) a fotografií se jedná o obdobné důkazy, které předložila i k nyní přezkoumávanému návrhu. Navíc s nahrávkami

pokračování

královského paláce, které se týkají rozhovorů stěžovatelky s psychologkou, inspekci MZV a zprostředkovatelem víz pro podezřelé osoby, se seznámila již dne 10. 11. 2021 a výslovně je zmiňuje již v prvním návrhu na obnovu řízení. Jak tedy správně shrnul městský soud, reportáž jasně a podrobně popisuje možné zapojení A. B. do obchodování s vízy. Zároveň lze dospět k závěru o podobnosti části důkazů (nahrávek a fotografií) obsažených v reportáži a nyní stěžovatelkou předkládaných.

[42] Městský soud tedy na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu učinil správný závěr, že stěžovatelka musela být s nyní předkládanými, dle ní novými, skutečnostmi a důkazy (nahrávkami královského paláce a fotografiemi) seznámena dříve, a proto je shledal opožděnými, a tedy nepřipustnými. Taktéž lze dospět k závěru, že stěžovatelka musela mít povědomí o nestandardním postupu při vydávání víz a o charakteru jejího odvolání jako odvetného opatření již dříve, ať už v době původního řízení, odvysílání reportáže, či nejpозději v době podání žaloby vedené u městského soudu pod sp. zn. 14 Ad 6/2021.

[43] Stejně tak městský soud správně jako nepřipustnou posoudil konverzaci s panem A. B. prostřednictvím aplikace WhatsApp. Stěžovatelkou předložené snímky konverzace nesplňují podmínku existence v době vydání původního rozhodnutí, jelikož tyto pocházejí z období od 27. 10. 2022 do 2. 12. 2022. Ačkoliv se tedy jedná o včas předložené zprávy, nesplňují jinou nutnou podmínku. Ke stěžovatelčině dílčí námitce, že městský soud těmito zprávami neprovedl dokazování, Nejvyšší správní soud uvádí, že ustáleně judikuje, že z písemností obsažených ve správním spise (příloha č. 18 návrhu na obnovu řízení ze dne 8. 12. 2022) může soud vycházet, aniž by jimi dokazoval (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS, obdobně novější ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 Afs 87/2022-47, odst. [33]).

[44] V případě nahrávky dvou českých občanů služební orgány ani městský soud nezpochybnil její přípustnost – včasnost (jak subjektivní, tak objektivní), jakož i její existenci v době vydání původního rozhodnutí. Jakkoliv ani Nejvyšší správní soud tyto závěry nezpochybňuje, nezbyvá mu než konstatovat, že není zřejmé, kdy nahrávka vznikla a kdo na ní hovoří. Lze se však ztotožnit s městským soudem, že z nahrávky nevyplývají relevantní a s osobou stěžovatelky přímo spjaté skutečnosti, nadto týkající se jejího působení v Maroku. Jedná se totiž o skutečnosti stran obchodování s vízy, o kterých měla stěžovatelka již dříve alespoň obecné povědomí (obecně o podezření hovořila v reportáži J. K.), a tedy neumožňují zaujmout jiný postoj k dříve známým skutečnostem.

[45] Stěžovatelka též poukázala na možnost povolit obnovu řízení v případě, kdy se důkazy provedené v původním řízení ukázaly nepravdivými, k čemuž dle ní v projednávané věci došlo. Akcentuje přitom zprávu inspekce MZV, informace psychologky a velvyslance V. L. Nejvyšší správní soud výše popsal účel a podmínky pro obnovu řízení, přičemž tímto není přezkum okolností, za nichž byla stěžovatelka odvolána z Maroka a zařazena na překlenovací místo. Kasačnímu soudu proto nepřísluší hodnotit zákonnost postupu služebních orgánů v původním řízení a s tím souvisejících jednání dalších osob. Městský soud správně dospěl k závěru, že hodnocením tehdejších poměrů a okolností a věcným posouzením zařazení stěžovatelky na překlenovací místo by překročil předmět soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného (o návrhu stěžovatelky na povolení obnovy řízení). Jak též správně městský soud konstatoval, dle stěžovatelky nepravdivé důkazy by byly

relevantní v případě povolení obnovy. V takovém případě by totiž správní orgány zkoumaly, zda mohou uvedené důkazy ve spojení s nově tvrzenými skutečnostmi a důkazy odůvodnit jiné řešení otázky v původním řízení. Stěžovatelka však ani dle Nejvyššího správního soudu nesplnila již formální podmínky pro povolení obnovy řízení, a proto ani kasační soud nemohl uvedené otázky posoudit.

[46] Stěžovatelka též namítá, že městský soud neprovedl dokazování jí navrženými důkazy (nevyslechl svědky, kteří by potvrdili včasnost nově předložených důkazů, a neprovedl další listinné důkazy). Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. *[s]oud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.* Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. správní soud není povinen provést všechny navržené důkazy, naopak může provést i důkazy jiné než navržené účastníky řízení. Pokud ale důkaznímu návrhu nevyhoví, musí v souladu se zásadami spravedlivého procesu vyložit, z jakého důvodu navržený důkaz neprovedl (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, nověji ze dne 22. 7. 2022, č. j. 10 Ads 303/2020-52, odst. [17], nebo ze dne 16. 8. 2022, č. j. 9 As 206/2020-46, odst. [31]). To městský soud v nyní projednávané věci učinil, a sice dostatečně a logicky odůvodnil, jaké důkazy a z jakých důvodů neprovedl (viz body 27. a 28. napadeného rozsudku).

[47] Ani Nejvyšší správní soud neprováděl dokazování stěžovatelkou navrhovanými důkazy, neboť část z důkazních návrhů předložených soudu byla obsažena ve správním spise, kterým se nedokazuje (srov. odst. [43] tohoto rozsudku), a jelikož by bylo další provádění důkazů nadbytečné.

IV. Závěr a náklady řízení

[48] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[49] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu